

ת"פ 14873/10/15 - מדינת ישראל נגד מחמוד קבהא

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 14873-10-15 מדינת ישראל נ' קבהא(עציר)
בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מחמוד קבהא (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מאיה דהן חאזן

ב"כ הנאשם: עו"ד ניהאד זרעיני ועו"ד שאדי מעיוף

הנאשם באמצעות הליווי

הכרעת דין

1. הנאשם הואשם בתיק זה, בנהיגה ברכב בזמן פסילה, באופן פראי, המסכן חיי אדם, תוך ביצוע עבירות תעבורה רבות, חמורות ומסוכנות, בתקיפת שוטר ובעבירות נוספות, שיפורטו להלן.

הנאשם כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום וטען, כי הוא לא נהג ברכב, שפרטיו בכתב האישום, אלא נסע בו כטרמפיסט בלבד והוא ירד מהרכב לפני האירועים המתוארים בכתב האישום.

להלן עובדות כתב האישום:

2. במועד הרלבנטי לכתב האישום החזיק הנאשם ברכב מסוג מיצובישי סופר לנסר (להלן: "הרכב"), אשר על חזיתה הוצמדה לוחית רישוי הנושאת את המספר 10-706-20, ואילו לוחית הרישוי שבחלק האחורי של הרכב נשאה את המספר 92-340-02, אשר שייך לרכב גנוב.

א. בתאריך 22.9.15 בסמוך לשעה 09:30, נהג הנאשם ברכב בכפר מועאויה (להלן: "הכפר"), כשהוא פסול מנהיגה, על פי החלטת בימ"ש השלום חדרה, מיום 9.7.15

בתיק 19532-04-14.

- ב. בהגיע הנאשם לכיכר הסמוכה לקופת חולים בכפר, הבחין הנאשם בניידת משטרתית מספר 25049, שהייתה בעצירה במקום, בה נהג השוטר אלון בבלי (להלן: "**השוטר אלון**"), כשלידו ישב השוטר שלום אדרי (להלן: "**השוטר שלום**"). משהבחין בניידת, ביצע הנאשם פניית פרסה והחל להימלט מהשוטרים.
- ג. השוטרים, שהבחינו בהימלטותו של הנאשם, נסעו ברחוב מקביל לרחוב בו נסע הנאשם וכשהגיעו עם הניידת אל מול רכב הנאשם, סימנו לו לעצור באמצעות הבהוב אורות הניידת והפעלת מערכת הכריזה. הנאשם, שהבחין בשוטרים, נסע לפנים ולאחור בניסיון להימלט מהם. השוטר שלום כרז לנאשם לעצור, אולם הנאשם לא שעה לקריאתו. השוטר אלון שחש את הסכנה הנשקפת מהנאשם, וכדי להימנע מפגיעת רכב הנאשם בניידת, נסע לאחור ואז נמלט הנאשם מהמקום לכיוון היציאה מהכפר, תוך שהוא נוהג במהירות, עוקף רכבים וגורם לרכבים שהגיעו מולו ואלה שעקף, לסטות מנתיב הנסיעה. כל זאת עשה הנאשם בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן את בטיחותם. השוטרים נסעו אחרי הנאשם והזעיקו ניידות נוספות לסיוע.
- ד. בהמשך למתואר לעיל, הגיע השוטר אלביר חג' (להלן: "**אלביר**") בניידת משטרתית מספר 20120 לצומת עין איברהים בכפר (להלן: "**צומת עין איברהים**") וביצע חסימה של נתיב נסיעת הנאשם סמוך לרמזור שבצומת. הנאשם, שהבחין בחסימה של הניידת, סטה מנתיב נסיעתו לעבר הנתיב הנגדי, עקף את הניידת, ונסע נגד כיוון התנועה, במהירות מופרזת, לכיוון כללי בכביש 65, תוך כדי שהוא חוצה את הצומת, כשאור אדום דלק ברמזור באותה עת. כל זאת עשה הנאשם בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן את בטיחותם.
- ה. השוטרים שלום אלון ואלבר, המשיכו לנסוע בעקבות הנאשם, בשתי ניידות, כשאורות כחולים מופעלים בניידות וכשהם מורים לו, באמצעות מערכת הכריזה, לעצור, אך הנאשם לא נענה לקריאותיהם. הנאשם המשיך בנסיעה, במהירות גבוהה, בכביש 65 לכיוון כללי צומת מי עמי (להלן: "**צומת מי עמי**"). בהגיעו לצומת מי עמי, פנה הנאשם שמאלה, תוך שהוא חוצה את הצומת ברמזור אדום, מסכן רכבים אחרים שנכנסו לצומת ומאלץ אותם לבלום על מנת להימנע מפגיעה ברכבם. כל זאת עשה הנאשם בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן את בטיחותם.
- ו. הנאשם המשיך במנוסתו, תוך שהוא נוסע במהירות גבוהה, עוקף רכבים כשהוא חוצה קו הפרדה רציף בכביש וכששדה הראייה בדרך בכיוון נסיעתו מוגבל וגורם לרכבים שנסעו בכיוון נסיעתו ולאלו שהגיעו מולו, לסטות מנתיב נסיעתם על מנת להימנע מפגיעה בהם, כל זאת - בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן את בטיחותם.
- ז. בהמשך למתואר לעיל, הצטרף השוטר מתי יוסף (להלן: "**השוטר מתי**") לשאר הניידות, כשהוא נוהג בניידת משטרתית, חסם את דרך נסיעת הנאשם לפני צומת עין ג'ראר (להלן: "**צומת עין ג'ראר**") והמתין להגעת הנאשם.
- ח. בהגיע הנאשם סמוך לצומת עין ג'ראר, ומשהבחין בניידת החוסמת את הכביש, ביצע פניית פרסה לאחור, והחל במנוסה חזרה לכיוון הירידות של כביש מי עמי.
- ט. השוטרים אלון ושלומי, המשיכו בנסיעה בניידת בעליות של כביש מי עמי, הבחינו בנאשם נוסע במהירות ומגיע מולם, סימנו לנאשם לעצור באמצעות הבהוב של אורות הניידת, וכרזו לו באמצעות מערכת הכריזה, אולם הנאשם לא נענה לקריאותיהם. השוטר אלון נצמד עם הניידת לקצה הנתיב

השמאלי, בכיוון נסיעתו, בניסיון לעצור את הרכב, אולם הנאשם סטה לימין, פגע עם רכבו במעקה הבטיחות הצליח להימלט מהשוטר אלון והמשיך לנסוע במהירות גבוהה - כל זאת בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן את בטיחותם.

י. בשלב זה, ועל מנת לחסום את הנאשם בנתיב נסיעתו בכביש מי עמי, החל השוטר אלבר לבצע פניית פרסה מנתיב נסיעתו. משהבחין השוטר אלבר בנאשם מגיע לכיוונו, כרז לו מספר פעמים לעצור אולם הנאשם לא נענה לקריאותיו והמשיך בנסיעתו במהירות גבוהה, עד שהתנגש בניידת של השוטר אלבר ונעצר עם רכבו במרחק של מטרים ספורים ממנה (להלן: "**ההתנגשות**"). כל זאת עשה הנאשם בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן את בטיחותם.

יא. כתוצאה מההתנגשות נעצר רכבו של הנאשם. הנאשם ירד מהרכב ונמלט מהמקום לכיוון יער סמוך.

יב. כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומההתנגשות, נפגע השוטר אלבר ברגלו ונגרמו לו כאבים. כמו כן, כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומההתנגשות נגרמו נזקים לניידת, נפגעה מערכת ההיגוי, נפגעו כנף שמאלי ושתי דלתות שמאליות של הניידת.

יג. במעשיו המתוארים לעיל, זייף הנאשם או טשטש סימני זיהוי של רכב, או של חלק של רכב, או עשה מעשה המקשה על זיהוי; נהג את הרכב בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה וכלי התחבורה ובבטיחותם של הנוסעים והמשתמשים האחרים בנתיב התחבורה, בכוונה לפגוע בנוסעי נתיב התחבורה או בכלי התחבורה או לסכן בטיחותם; נהג ברכב כשהוא פסול מלהחזיק רישיון נהיגה; עשה מעשים בכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים תפקידם בחוק או להכשילם בכך או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר; פגע במזיד ברכב; תקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו; נהג במהירות שאינה סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בה; נהג את רכבו בניגוד לכיוון התנועה; לא ציית לאות שברמזור ונכנס לצומת שלא לאחר שהופיע בו אור ירוק; סטה מנתיב נסיעתו במספר הזדמנויות, עקף רכב בניגוד לקו הפרדה רציף, עקף רכבים בדרך לא פנויה כששדה הראיה בדרך, בכיוון נסיעתו, מוגבל.

3. להלן הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:

סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה - עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

זיוף סימני היכר של רכב - עבירה לפי סעיף 413ט' לחוק העונשין.

נהיגה בזמן פסילה - עבירה לפי סעיף 66 לפקודת התעבורה (נוסח חדש)- התשכ"א-1961.

הפרעה לשוטר בזמן מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

תקיפת שוטר - עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

היזק במזיד לרכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

נהיגה במהירות שאינה סבירה - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 + סעיף 62 לפקודת התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

נסיעה בכיוון ההפוך - עבירה לפי תקנה 35 לתקנות התעבורה + סעיף 62 לפקודת התעבורה.

רמזור אדום - עבירה לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה + סעיף 62 לפקודת התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה (שתי עבירות).

פניית פרסה - עבירה לפי סעיף 44(א) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

דרך מחולקת - עבירה לפי סעיף 36(ג) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

עקיפה בדרך בלתי פנויה - עבירה לפי סעיף 47(ד) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

סטייה מנתיב נסיעה - עבירה לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

4. לאחר שבחנתי היטב את כל הראיות שהובאו בפניי ושקלתי את טיעוני הצדדים, מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירה של **זיוף סימני היכר של רכב** - עבירה לפי סעיף 413ט' לחוק העונשין ולהרשיעו בכל שאר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ראיות התביעה

5. ראיות התביעה מבוססות על עדויות השוטרים שלקחו חלק במרדף אחר הרכב בו נהג הנאשם (להלן: "**הרכב**" או "**הרכב הנמלט**") וכן על ממצאים פורנזיים, שנמצאו ברכב. תמיכה לראיות הנ"ל קיימת בהימצאות פצעים על רגליו של הנאשם ועל כפות רגליו, העולים בקנה אחד עם פציעה בעת בריחתו יחף, מהרכב אל תוך חורשת עצים, כפי שעשה הנאשם (כמתואר על ידי השוטרים), בממצאים נוספים ובשקרו המהותיים, הכול כפי שיפורט להלן. אציין, כי כל ההפניות בהכרעת דין זו, הן לפרוטוקול הדיון, אלא אם נאמר אחרת.

על השתלשלות העניינים, ועל העבירות השונות שבוצע הנאשם, החל מאי ציות להוראות השוטרים, הימלטות מהם, בנהיגה פראית, תוך ביצוע עבירות תעבורה חמורות, התנגשותו בניידת משטרתית ושאר העובדות המפורטות בכתב האישום, העידו השוטרים אלון בבלי (להלן: "**בבלי**"), שלום אדרי (להלן: "**אדרי**"), חג'י אלבר (להלן: "**אלבר**"), בנימין אלמו (להלן: "**אלמו**"), יוסי מתי (להלן: "**מתי**") ורועי גטיה (להלן: "**גטיה**").

6. השוטרים בבלי ואדרי, היו הראשונים שהבחינו בנאשם, שנסע עם הרכב ישר מולם (עדות בבלי בעמ' 13 שו' 1-3) והגיע עם חזית הרכב, קרוב מאד אל מול חזית ניידת המשטרה, שהייתה מסומנת "כחול לבן". בשלב זה ובהינתן שהאירוע אירע בשעות הבוקר, יכול היה אדרי להבחין היטב במראה פניו של הנאשם ואין ספק שהנאשם יכול היה להבחין שמדובר בשוטרים ובניידת משטרה. עובדה היא, כי משראה הנאשם את הניידת וכאשר שמע אותם כורזים לו לעצור, הוא עשה סיבוב פרסה ונמלט מהשוטרים, בנהיגה פראית, כמפורט בכתב האישום.

על אשר אירע בהמשך העיד, בנוסף לבבלי ולאדרי, גם השוטר אלבר אשר נענה לקריאת בבלי ואדרי, בקשר והקים, באמצעות ניידת משטרה, מסוג טנדר טויוטה (להלן: "**ניידת הטויוטה**") מחסום בצומת עין אברהים. גם למחסום זה לא ציית הנאשם. הוא עקף את ניידת הטויוטה, תוך נסיעה בנתיב הנגדי ותוך שהוא עובר ברמזור אדום וגורם לכלי רכב לסטות מנתיבם (ראו עדותו של אדרי בהודעתו **ת/7** ובעמ' 19 שו' 5-9).

7. השוטרים אלמו, מתי וגטיה, נענו, אף הם, לקריאה בקשר וחסמו את שני הנתיבים בעליה ליישוב מי עמי (בכביש 6535). כאשר הנאשם זיהה את המחסום, הוא ביצע, שוב, פניית פרסה, עקף כלי רכב, נמלט בחזרה לכיוון ממנו הגיע והתנגש בחלק השמאלי של חזית ניידת הטויוטה (ראו עדותו של אלבר

(7/ת) ודו"ח הבוחן (50/ת; 50/תא'; 51/ת)). כתוצאה מכך נפגע אלבר ברגלו. (הודעתו של מתי - 11/ת ותעודה רפואית 14/ת) ונגרמו נזקים לניידת הטויוטה, (ראו: הודעתו של אלבר - 7/ת וכן 49/ת). הנאשם עבר, בנהיגתו 12 קילומטר (ראו: 25/ת; 35/ת).

מעדויות השוטרים עולה, שהם שמרו על קשר עין רציף עם הרכב הנמלט, מתחילת הנסיעה ועד סופה ונסעו (לפי עדותו של אדרי) במרחק של בין 80 מ' ל- 120 מ' מאחורי הרכב (בבלי שהעיד שהם נסעו במרחק של בין 50 מ' ל- 200 מ' מאחוריו, אולם אין לכך משמעות, שכן מדובר בהערכה וגם במרחק של 200 מ' ניתן לשמור על קשר עין, כפי שהעיד בבלי). אדרי העיד, שהוא הבחין במספר הרישוי של הלוחית האחורית של הרכב, העתיק אותו בתחילת המרדף אחרי הרכב, על דף שהיה בניידת ומסר את הדף לבבלי, אשר רשם אותו בדו"ח שערך. כמו כן הם דיווחו על מספר זה ברשת הקשר. בדיעבד התברר, שהמספר של הלוחית הקדמית שונה מהמספר של הלוחית האחורית.

8. הנאשם לא הביא כל ראיה לסתור את העדויות הנ"ל ואת עדויות שאר השוטרים, לרבות אלבר, אשר היו אמינות וברורות.

הנאשם נעצר יומיים לאחר האירוע וטען, שהוא עלה לרכב, כטרמפיסט, בצומת ברטעה. לדבריו, הוא לא נהג ברכב, הוא איננו מכיר את הנהג והוא ירד מהרכב בטרם אירעו האירועים המתוארים לעיל עליהם, לטענתו, לא ידוע לו דבר.

זיהוי הנאשם כמי שנהג ברכב

9. התביעה הביאה בפניי מצבור של ראיות שונות ונפרדות זו מזו, המצביע על אפשרות אחת ויחידה, לפיה הנאשם הוא זה שנהג ברכב לאורך כל האירועים המתוארים לעיל ושולל כל אפשרות אחרת. חלק מהראיות שהובאו, עומד בפני עצמו, כך שדי היה בכל אחת מהן כדי לבסס את זיהויו של הנאשם ומשקלן המצטבר של כל הראיות (אשר תפורטנה להלן), אינו מותיר כל ספק, אף לא קל שבקלים, שגרסתו של הנאשם איננה אמת ושהנאשם היה זה שנהג ברכב לאורך כל האירוע, מתחילתו ועד סופו.

הארנק והטלפון הנייד של הנאשם -

10. בנתיב הבריחה של נהג הרכב הנמלט, נמצא ארנקו של הנאשם ובו תעודת זהות שלו, פנקס שיקים, כרטיס אשראי ומסמכים - כולם על שם הנאשם. בנוסף, נמצא ברכב מכשיר טלפון נייד של הנאשם (להלן: "הטלפון"). הנאשם מודה שכל החפצים הנ"ל שייכים לו, אולם טוען, שכאשר הוא עלה לרכב, כטרמפיסט, הוא החזיק אותם בידו וכאשר ירד מהרכב שכח אותם שם. לדבריו, נהג הרכב גנב את ארנקו, כאשר ברח מהמשטרה והארנק נפל לו בעת הבריחה.

ברמה העקרונית, גרסה זו, על אף שהיא דחוקה ביותר, איננה בלתי אפשרית, כשלעצמה. אולם, במקרה דנן היא נסתרת באופן ברור שאינו מותיר כל ספק בכך, שבשעה 09:25 (כחמש דקות לפני שהנאשם הבחין בשוטרים אדרי ובבלי), בוצעה מהטלפון שיחה אל אחותו של הנאשם, שיחה אשר רק הנאשם יכול היה לבצע, מאחר שהטלפון מוגן באמצעות סיסמה. משך השיחה הוא 2.03 דקות. ראו מחקר התקשורת - פלט השיחות (68/ת).

11. הנאשם טען שהטלפון אינו מוגן בסיסמה ושהוא כלל לא דיבר עם אחותו באותו יום (עמ' 48 שו' 5-28) והעלה השערה שהנהג עשה שימוש בטלפון שלו והוא היה זה שהתקשר אל אחותו "**כי הוא ראה שם של בחורה**" (עמ' 49 שו' 8; עמ' 51 שו' 27), אולם דבריו אלה נסתרים בעדותו של השוטר אמיר עואד, שהוגשה בהסכמה (ת/24) וכן בעדותו של חוקר מחשבים, אילן רגב, אשר העיד שהטלפון מוגן בסיסמה 1605.

ברי שהנהג האלמוני, שלטענת הנאשם ביצע את השיחה לאחותו, לא יכול היה לדעת את הסיסמה ולכן לא יכול היה כלל להתקשר מהטלפון, לא לאחותו של הנאשם ולא לכל אדם אחר.

יתירה מזאת - דברי הנאשם לפיהם הוא כלל לא שוחח עם אחותו ביום האירוע, נסתרים בדברי אחותו (הודעתה ת/66), אשר אמרה שהנאשם התקשר אליה באותו יום ואמר לה שהוא נמצא באום-אל-פחם וכי לאחר מכן יגיע אל ביתה. הנאשם טען, בעלמא, שהוא מסוכסך עם בעלה של אחותו ושאותו איננה אוהבת אותו, אולם אין בכך כדי לקעקע את האמור בהודעתה של האחות.

לא למותר לציין, כי הודעת האחות הוגשה בהסכמה, לאחר שהסנגורים ויתרו על חקירתה ובנסיבות אלה לא ניתן, כלל, לקבל טענות לפיהן אין האמור בהודעה אמת. מעבר לכך, מקריאת ההודעה נראה שמדובר בדברים אותנטיים, מה גם שלא נראה כי היה דבר כלשהו, בשאלות שהאחות נשאלה, לפיו היא יכולה הייתה לדעת שתשובותיה מסבכות את הנאשם בדבר כלשהו.

לא רק זאת, אלא שמפלט התקשורת עולה, כי זו השיחה היחידה שבוצעה, באותו יום, מהטלפון אל אחותו של הנאשם. מאחר שברי שלנהג אלמוני, אשר ברכבו שכח הנאשם (כביכול) את הטלפון שלו לא יכול היה לדעת את הסיסמה של הטלפון, אין ספק, שדבריו של הנאשם, לפיהם הוא כלל לא שוחח עם אחותו באותו יום, הם שקר וכזב.

12. הסנגורים טוענים, כי יכול להיות שהסיסמה לא פעלה כשורה שניתן היה לשוחח בטלפון ללא הקשת הסיסמה, או תוך שימוש "בקוד אוניברסלי" של המכשיר. אני דוחה טענה זו שנטענה בעלמא, ללא כל בסיס בראיות וללא שהובאה על ידי ההגנה חוות דעת מומחה המבססת אותה. מעבר לכך, הטענה איננה עולה בקנה אחד עם שיחה דווקא עם אחותו של הנאשם (שיחה שהאחות מאשרת!). הטענה לפיה האחות סברה שהיא משוחחת עם הנאשם מופרכת על פניה, מה גם שהאחות, כאמור, לא נחקרה.

אין לי ספק שדבריו של הנאשם לפיהם אדם אחר (הנהג הדמיוני) הוא זה ששוחח עם אחותו, כזב הם. מדובר בשקר מהותי ביותר, שכן הוא נועד להרחיק את הנאשם מהטלפון - ולכן גם מהרכב, בעת האירוע.

הלכה היא, כי שקרים מהותיים של נאשם יכולים לחזק את ראיות התביעה ואף להוות סיוע, מקום בו הוא נדרש. ראו, בעניין זה: ע"פ 38/49 מחמד קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ב(1), 813; ע"פ 125/50 - דוד יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל. פ"ד ו(1), 514, בעמ' 566-565. כן ראו דברים שנאמרו ע"י כבוד השופט ארבל בע"פ 1645/08 - פלוני נ' מדינת ישראל. (3.9.2009).

"כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 624 (1996)). כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)). ההנחה היא כי

שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)). יחד עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135, 142 (2001)). מכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם."

השקר שהוכח לעיל (וכן שקרים אחרים, אשר יפורטו להלן), הם שקרים מהותיים ביותר, בעניינים מרכזיים המצויים בלב ליבו של זיהוי הנאשם כמי שנהג ברכב, היינו - בלב לבו של האישום נגד הנאשם. מהראיות שהובאו בפניי ברור, כי אין מדובר בשקרים שנעשו מתוך בלבול, או לחץ, שהרי הנאשם נעצר יומיים לאחר האירוע והיה לו די והותר זמן על מנת לתכנן את אשר יאמר. מדובר בשקרים מכוונים ומתוכננים, שמטרתם היא להרחיק את הנאשם, מהנהיגה ברכב בעת האירוע.

השקר דלעיל והשקרים הנוספים הוכחו בראיות חיצוניות, אובייקטיביות וברורות וחלקם אף הוכח מפי הנאשם עצמו.

13. בנסיבות אלה, הימצאות הטלפון ברכב, כמו גם הימצאות הארנק בנתיב הבריחה של הנהג, כאשר ברכב היה רק הנהג ולא נראה אדם נוסף בורח ממנו, מוכיחים, כשלעצמם, באופן חד-משמעי, שהנאשם היה זה שנהג ברכב. מדובר, אמנם, בראייה נסיבתית אחת, אך נוכח נסיבותיה המיוחדות, היא איננה מותירה כל אפשרות אחרת.

חבלות על רגליו של הנאשם

14. כאשר נעצר הנאשם, יומיים לאחר האירוע, נמצאו חבלות על רגליו ועל כפות רגליו. לשאלת השוטר דותן מרום (להלן: "מרום"), אשר הבחין בחבישה על רגלו הימנית של הנאשם (ת/22), השיב הנאשם שהוא "נפל על הרגל בעבודה", בבניינים בירושלים. בתמונות ת/63 ניתן לראות חבלות בכפות רגליו של הנאשם והנאשם אישר בעדותו שהוא נחבל בכפות הרגלים (עמ' 49 שו' 23-24).

מאחר שלפי עדויות השוטרים, הנאשם נמלט מהרכב כשהוא יחף, יש בעובדה שנמצאו חבלות על כפות רגליו, כדי לתמוך בכך שהוא, אמנם, הנהג, אשר נמלט מהרכב. הסברו של הנאשם לחבלות אלה כולל סתירה מהותית ובנוסף - ראיות שיכול היה להביא, לו גרסתו הייתה אמת, לא הובאו על ידו.

15. הנאשם מסר גרסאות סותרות בשאלה היכן נחבל.

עם מעצרו אמר הנאשם לשוטר מרום, שהוא נחבל בעת שעבד בבניינים, בירושלים, בעוד שבהודעתו במשטרה, שנמסרה לאחר מכן, אמר שהוא נחבל בעת שעבד בחולון. הנאשם טען שהוא איננו יכול להוביל את השוטרים למקום העבודה, מאחר שהוא נוסע עם מישהו אחר וישן בדרך (ת/2 שו' 35-38).

בהודעה נוספת, כאשר עומת עם גרסאותיו הסותרות לגבי המקום בו עבד ונפצע אמר: "אני עבדתי בחולון ונפלתי מעל הפיגום ולא אמרתי ירושלים..." (ת/3 שו' 8). בעדותו בבית המשפט, חזר הנאשם לגרסתו הראשונה ואמר, בעדותו הראשית, שהוא נפצע בעת שעבד בירושלים: "יום לפני הארוע הייתי עובד באזור ירושלים. והייתי עובד בשיפוצים, אני ועוד חבר, ונפלתי מעל הפיגום והחבר החזיר אותי הביתה,

קיבלתי מכה בשתי הרגליים אבל מכה חזקה יותר ברגל ימין". (עמ' 43 שו' 13-14). בחקירתו הנגדית, לאחר שעומת עם גרסאותיו השונות חזר, בסופו של דבר, לגרסה לפיה עבד בחולון:

"ש. אתה עכשיו העדת בראשית בפני בית המשפט שאתה נפגעת באתר בנייה באזור ירושלים. מפנה לת/3 שורה 6. שם מפנים אותך במפורש לדברים שאמרת בחקירה קודמת, שם מסרת שהפציעות נגרמו כתוצאה מעבודה בחולון ואילו לקצין אמרת שהם נגרמו מעבודה בירושלים ואתה עונה, מפנה לשורה 8. מצטט. מאיפה הוא מוסיף את זה?

ת. אני לא יודע. אני אמרתי לו באזור ירושלים.

ש. בית משפט מסביר לעד את השאלה.

ת. אמרתי באזור ירושלים, חולון, אשדוד, אשקלון, זה מה שאני מכיר, תל אביב. שזה אזור ירושלים. ככה אני מכיר. אני אמרתי לחוקר שעבדתי בחולון והקצין הוסיף את זה שאני אמרתי לו ירושלים אבל אני לא אמרתי לו את זה". (עמ' 46 שו' 29-32 ועמ' 47 שו' 1-5).

16. לא בכדי הנאשם מתבלבל בשאלה היכן עבד. האמת היא שהוא כלל לא עבד ולא נפצע בעבודתו ובכל פעם הוא שוכח אם אמר ירושלים או חולון. לא בכדי הנאשם אינו מסוגל להוביל את החוקרים למקום בו עבד ולא בכדי הוא לא המציא כל ראיה על עבודתו או על נסיבות פציעתו, ראיות שיכול היה להביא, לו גרסתו הייתה אמת, כדלקמן:

* בהודעתו במשטרה אמר הנאשם, שכאשר הוא נפצע הוא נעל נעלי עבודה, שהנעליים בבית ושיש בהן חור, שנגרם כאשר נכנס קוץ ברזל לרגלו (ת/5 שו' 111-116). חרף כך שהנעלים נמצאות אצלו, הנאשם לא הביא אותן על מנת להראות את החור שמצוי בהן, כביכול.

* הנאשם טען שחברו אחמד כבהא, אשר עבד עמו ראה אותו נפצע ואף פינה אותו לביתו אולם הוא בחר שלא להביא את חברו על מנת שיעיד על נסיבות פציעתו.

* הנאשם טען, שהוא קיבל טיפול במרפאה בברטעה, אך לא הגיש תיעוד רפואי מהמרפאה או מהרופא שטיפל בו, כביכול.

17. אי הבאת הראיות הנ"ל, ללא שניתן כל הסבר לאי הבאתן, פועלת לחובת הנאשם ומחזקת את הראיות שהובאו נגדו.

הלכה היא, כי אי הבאת עד, או ראייה, שהיה צפוי שיתמכו בגרסת הנאשם, ללא שהובא הסבר לאי הבאתם, פועלת לרעת הנאשם ומחזקת את ראיות התביעה. שהרי, אדם המואשם במעשים פליליים, ובוודאי במעשים פליליים חמורים, כפי המקרה דנן, לא יימנע מלהביא ראיות לטובתו, המצויות בהישג ידו. "הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" - ע"א 9248/05 מתן י' מערכות תקשורת ואיתור בע"מ נ' מילטל תקשורת בע"מ (22.8.2006); "אי הזמנת עד רלבנטי להעיד" יוצרת הנחה שאילו הובאו הייתה עדותם סותרת את גרסת המשיבה" - ע"א 240/77 שלמה כרמל בע"מ נ' פרפורי ושות' בע"מ פד"י ל"ד (301, 305) (1) (8.11.1979). כן ראו: ע"א 465/88 - הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה

מתתיהו ואח' . פ"ד מה(4), 651, עמ' 658-659; ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל פד"י ל"ז (97-98, 85 (2).

D.N.A של הנאשם נמצא על גלגל ההגה של הרכב

18. חוקר מז"פ שהגיע לזירה, חנן הבר (להלן: "הבר") נטל שתי דגימות D.N.A מגלגל ההגה של הרכב. כמו כן נלקחו שתי דגימות D.N.A מהטלפון הנייד של הנאשם (ת/28, ת/29; ת/40).

הוגשו חוות דעת מומחה מז"פ, ד"ר אילן פיין (ת/47; ת/48), לפיהן הפרופיל הגנטי הבולט שהתקבל מהמטושים שנלקחו מגלגל ההגה, תואם לפרופיל ה-D.N.A של הנאשם. חוות דעת אלה לא נסתרו.

19. בהודעותיו במשטרה (ת/1, ת/2, ת/4, ת/5 ו-ת/6) שלל הנאשם אפשרות שהוא נגע במקום כלשהו ברכב, פרט לדלת אותה פתח על מנת לעלות לרכב. בהודעתו ת/4 בעמ' 2, הוא נשאל מה יאמר אם יתגלו טביעות אצבע שלו על ההגה והשיב: "אין דבר כזה שיהיה ט.א. שלי על ההגה" (שו' 28). בהמשך אמר: "... אני לא נגעתי בכלל בגיר או בהגה בכלל ..." (שו' 31). ב-ת/5, כאשר נאמר לו שנמצא D.N.A שלו על ההגה, השיב: "אני לא יודע איך מגיע ואיך הגיע אני לא נהגתי" (שו' 105).

בבית המשפט אמר, תחילה, בחצי-פה שאולי הוא נגע בהגה, אבל מיד חזר לגרסתו במשטרה, לפיה הוא לא נגע בהגה ואישר שאין לו הסבר כיצד D.N.A שלו נמצא על ההגה:

"ש. תאשר שמעולם לטענתך לא נגעת בהגה ברכב שבו עלית?

ת. לא זוכר אם נגעתי או לא, אולי נגעתי כשהנהג אולי לא הסתכל. לא יודע ולא זוכר אבל בטוח שלא נגעתי. מה שאני זוכר לא נגעתי.

ש. בסופו של דבר נמצא ה-DNA שלך על הגה הרכב, כשטענת גם במשטרה שמעולם לא נגעת בו וגם כאן בביהמ"ש, יש לך הסבר כלשהו לממצא הזה?

ת. אין לי הסבר."

20. כאמור, חוות דעת מומחה התביעה לעניין התאמת ה-D.N.A לא נסתרה ולמעשה - הסנגורים לא חלקו על כך שבדגימה שהועברה למז"פ נמצא D.N.A של הנאשם.

טענתם היחידה היא, כי הדגימות, בהן נמצא D.N.A של הנאשם לא נלקחו מההגה, אלא ממקום אחר כלשהו. טענה זו מנסים הסנגורים לבסס על מחדלים שהתגלו בטיפול בכפכפים שהתגלו בזירה. התברר, כי כפכפים של נהג הרכב, אשר נמצאו ברכב ולידו, לאחר בריחת הנהג, הוזזו על ידי השוטרים שהגיעו לזירה ובדקו את הזירה ואת הרכב. לטענת הסנגורים, עובדה זו מטילה ספק כבד במהימנות השוטרים, עד כדי שלא ניתן להאמין לדבריהם באשר למקומות מהם נלקחו טביעות האצבע ודגימות ה-D.N.A.

21. עוד טוענים הסנגורים, כי חוקר הזירה לא ציין, במפורש, את המקומות מהם נלקחו מעתקי טביעות אצבע ודגימות D.N.A ולא צילם את תאי העור שנמצאו על ההגה ובהם נמצא ה-D.N.A. לטענתם, יש בכך יש כדי לתמוך בתיאוריה שהעלו.

אומר מיד, כי בטענה האחרונה הנ"ל אין כל ממש, שכן חוקר הזירה, הבר, ציין בדו"ח שערך, את כל המקומות מהם ניטלו מעתקים של טביעות אצבע או דגימות D.N.A (ת/40).

הבר גם העיד, שלא ניתן לראות בצילום את תאי העור, שנלקחו מההגה באמצעות מטוש הדגימה (עמ' 33 שו' 8-14).

22. מנגד - יש ממש בטענות הסנגורים לגבי האופן בו טיפלו אנשי המשטרה שהגיעו למקום, בכפכפים אשר על פי עדותו של אלבר, הנהג השיל מעל רגליו בעת שברח מהרכב.

אלבר, אשר ראה את נהג הרכב בורח מהרכב, לאחר שהתנגש בניידת של אלבר, ציין בהודעתו, שהוא ראה את הנהג "מוריד את הכפכפים ורץ לכיוון החורשה" (ת/15 שו' 16-17). בבית המשפט העיד שהוא ראה את הנהג "יורד, מנער רגליים, היו לו כפכפים, הוא הוריד אותם וברח לתוך החורשה". כאשר נשאל אם הוא השתחרר משני הכפכפים השיב: "לא זוכר בדיוק אם זה שניים", אך אישר שכאשר מסר את הודעתו זכר יותר טוב. בשחזור שנערך, אמר אלבר, שהוא ראה שני כפכפים מחוץ לרכב.

23. משאר הראיות עולה, כי כפכף אחד נתקע ליד דושת המצמד של הרכב, כך שלא יכול להיות שהנהג השיל את שני הכפכפים מחוץ לרכב. עם זאת, לא הייתי מוצאת פגם בעדותו של אלבר, לפיה ראה שני כפכפים, שכן סביר בעיניי, שכאשר אלבר ראה את תנועת ניעור הרגליים של הנהג, הוא ראה, למעשה, רק כפכף אחד נופל מרגלי הנהג וטעה לחשוב שגם הכפכף השני נפל באותו אופן. מדובר בטעות סבירה, בנסיבות העניין, כאשר כל ההתרחשות מהירה מאד וכאשר ברי שאלבר התרכז יותר ברדיפה אחר הנהג מאשר ברגליו.

אלא, שאופן הטיפול בכפכפים לאחר מכן - העובדה שהם הוזזו ממקומם, ללא תיעוד מדויק של מה בדיוק נעשה בהם, היה לקוי.

24. השוטר יוסי מתי, אשר חסם, ביחד עם שוטרים נוספים, את הכניסה למי עמי, רשם בדו"ח שערך שהוא הבחין "בנעל אצבע" של הנהג, על הכביש. הוא הרים אותה עם פיסת נייר ושם אותה בתוך הרכב (ת/11), בביהמ"ש הוסיף, שהוא ראה "נעל אצבע נוספת תפוסה בין דושת ההאצה לבין דושת הבלמים", אך הדבר לא נכתב על ידו בדו"ח.

החבלן, ציון דבוש (להלן: "דבוש"), העיד, שכאשר הוא ניגש לבדוק את הרכב, הוא ראה כפכף תקוע במצמד של הרכב. לדבריו, מאחר שהכפכף הפריע לו בבדיקה, הוא הוציא אותו משם ובסיום הבדיקה החזיר אותו למקום בו מצא אותו. גם דבוש לא ערך דו"ח על כך.

25. הבר צילם תמונות מהזירה. בתמונה שצולמה ב 22.9.15 שעה 11:08 רואים את אזור תא הנהג. על מושב הנהג מונח כפכף רגל ימין וסוליה של כפכף נראית באזור הדושות. הבר העיד שכך הוא מצא את הכפכפים, כאשר ניגש לרכב וצילם את התמונות וכי הוא לא הזיז את הכפכף.

אמנם, בתמונה שצולמה בשעה 11:09 - דקה לאחר הצילום הקודם, הכפכף לא נראה ליד הדושות ורק על המושב נראה קצה של כפכף, אך הבר הסביר, כי הצילומים הראשונים נעשו על ידו מחוץ לרכב, שכן הוא לא יכול היה לפתוח את הדלת לפני בדיקת החבלן. לאחר מכן, הוא (הבר) המשיך ללכת מסביב לרכב, כאשר באותו זמן החבלן ניגש לרכב כדי לבדוק אותו. הבר הניח, שככל הנראה החבלן הזיז את הכפכף שהיה באזור הדושות, לשם ביצוע הבדיקות, כפי שאמנם העיד החבלן.

מתמונות נוספות שצולמו עולה, שהחבלן לא החזיר את הכפכך בדיוק למקום בו היה בתחילה והבר העיד שהוא לא שם לב לכך.

עדותיו של השוטר אלמו, אשר השיב בחיוב לשאלת הסנגורים, אם ראה כפכפים בזירה ואמר, שהוא ראה אותם בתוך הרכב, איננה סותרת את העדויות הנ"ל שכן לא ברור באיזה שלב אלמו ראה זאת ואין חולק שבסופו של דבר, שני הכפכפים היו בתוך הרכב, לאחר שאלבר שם בתוך הרכב את הכפכך שמצא מחוץ לרכב.

אינני מוצאת כל ממש בטענת הסנגורים אשר בסעיף 15 לסיכומיהם, באשר לסדר הצילומים. על פי סדר הצילומים, תמונה נוספת של הכפכך צולמה לאחר שהבר חזר מהוואדי ואמנם, לאחר שב"כ הנאשם נוכח בכך, במהלך הדיון, הוא חזר בו מהטענה (עמ' 36 שו'11-2).

26. כל ההתרחשות סביב הכפכפים, היא רשלנית ביותר ואיננה תקינה. אינני סבורה שמי מהשוטרים שיקר בעדותו בפניי, או עשה דבר כלשהו בזדון, אך גם רשלנות בטיפול בזירה עלולה לחבל, קשות, בתוצאות ההליך המשפטי.

היה על השוטרים, החבלן וחוקר הזירה, להקפיד על צילום פנים הרכב, לפני שנעשה שינוי כלשהו במקומות בהם נמצאו חפצים שונים בתוך הרכב ובכל מקרה - לתעד במדויק כל שינוי שנעשה בחפץ כלשהו שנמצא בזירה. מדובר בעניין בסיסי ביותר שלא ניתן להבין כיצד לא הוטמע באנשי המשטרה, המטפלים באירועים שונים מדי יום ביומו.

לעולם לא ניתן לדעת לאיזו ראייה תימצא, לאחר מכן, חשיבות כזו או אחרת ודווקא משום כך יש להקפיד, הקפדה יתירה, על תיעוד נכון ומדויק, הן בצילומים והן ברישומים. יש להצטער שהשוטרים לא נהגו כך, אולם מכאן ועד טענות הסנגורים בדבר זיוף דגימות ה-D.N.A, בדבר זיוף המקום ממנו נלקחו, או בדבר זיוף המקומות מהם נלקחו טביעות האצבע שזוהו כשייכות לנאשם, המרחק רב וגדול.

27. משוכנעת אני שלא נעשה כל מעשה בלתי כשר ושוכנעת אני שדגימות ה-D.N.A, שזוהו כשייכות לנאשם, אכן נלקחו מההגה, כפי שנכתב בדו"ח 40/ת ולא ממקום אחר. אני דוחה מכל וכל את הטענה כי, תוך ביצוע מעשי מרמה ובידוי ראיות, רשם הבר, בכזב, כי הדגימות נלקחו מההגה ואני דוחה טענה דומה שנטענה לגבי המקומות מהם נלקחו טביעות האצבע שזוהו כשייכות לנאשם. מדובר בטענות חמורות ביותר, לביצוע מעשים פליליים חמורים עד מאד ונראה כי לא בכדי בחרו הסנגורים שלא להטיח אותן בהבר ולא לשמוע תגובתו לטענות אלה.

אוסף ואומר, כי הטענה לפיה ה-D.N.A שנמצא ברכב לא נלקח מההגה אלא ממקום אחר ברכב מופרכת על פניה, שהרי חוקר הזירה (במקרה זה - הבר), אשר אוסף דגימות על גבי מטושים, אינו יודע באיזו דגימה, אם בכלל, יימצא ה-D.N.A השייך לחשוד. כיצד, אפוא, יכול היה הבר לכוון את הדברים באופן שדווקא בדגימה שנלקחה מההגה, תמצא המעבדה במטה הארצי ה-D.N.A המתאים לנאשם? בהקשר לכך יש לזכור, שדגימות ה-D.N.A נלקחו עוד ביום האירוע, בעוד שהנאשם נעצר רק יומיים לאחר מכן.

28. לא נעלם מעיניי, כי על אף שאחד מהכפכפים נשלח למז"פ ועל אף שניתן להניח שאפשר היה למצוא עליו ה-D.N.A של מי שנעל אותו, מעבדת מז"פ לא התבקשה לבדוק אם על הכפכך נמצא ה-D.N.A של הנאשם. לא ניתן לכך כל הסבר. הסנגורים לא טענו למחדל חקירה בעניין זה, אך אציין, כי בכל מקרה, אין במחדל זה כדי לפגוע בהגנת הנאשם, שכן אם לא היה נמצא ה-D.N.A של הנאשם, לא היה בכך כדי

לערער את שאר הראיות הברורות נגדו ואם היה נמצא D.N.A שלו, ברי כי היה בכך כדי לחזק, משמעותית את הראיות נגדו, כך שייתכן שהוא אף יצא נשכר מכך.

סופו של דבר - אין לי ספק שבדגימות שנלקחו מההגה, נמצא D.N.A של הנאשם, כפי שנרשם בדוחות (ת/28, ת/29; ת/40) ובחוות דעת המומחה (ת/47; ת/48).

29. אשר לחוזקה של ראית D.N.A נפסק, לא אחת, כי על אף שראייה כזו היא ראיה נסיבתית, דומה היא, מבחינת היכולת לבסס עליה מסקנה מפלילה, לטביעת אצבע. ככל שלנאשם אין הסבר להימצאות ראיה זו, במקום המפליל, משקלה רב ביותר, לעיתים - אף כדי ביסוס הרשעה בעבירה הרלבנטית. ראו: ע"פ 9724/02 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (15.3.2006); ע"פ 3093/08 - סרגיי פונטוס נ' מדינת ישראל, (03/06/2010).

כאמור, לנאשם אין הסבר להימצאות D.N.A שלו על ההגה, ואף אין זה סביר שטרמפיסט יגע בהגה, בעוד הנהג שאסף אותו נוהג. לפיכך, ראיה נסיבתית זו מסבכת את הנאשם במיוחד לו.

טביעות אצבע של הנאשם על גבי הרכב

30. ראיה נסיבתית נוספת היא, הימצאות טביעות אצבע של הנאשם במקומות שונים על גבי החלק החיצוני של הרכב, כדלקמן: כנף ימנית אחורית עליונה, דלת הנוסע ומכסה המנוע.

אומר, תחילה, כין אין כל בסיס לטענת הסנגורים לפיה לא צוינו המקומות מהם נלקחו המעקקים. אלה צוינו, במפורש ובמובחן, בדו"ח שנערך על ידי הבר - ת/40. כל המעקקים נלקחו מחוץ לרכב. שלושה מהם נמצאו זהים לטביעות האצבע של הנאשם והם אלה שנלקחו מדלת הנוסע של הנהג, ממכסה המנוע ומהכנף האחורית ימנית של הרכב (ראו: חוות דעת מומחה - ת/70 וכן ת/69 ו-ת/39). כל אלה לא נסתרו.

אני קובעת, אפוא, כי טביעות האצבע שנמצאו כמתאימות לנאשם, במקומות שצוינו על ידי הבר, הן אכן טביעות אצבעותיו של הנאשם.

אמנם, לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם בתוך הרכב, אולם חיים צרפתי (להלן: "צרפתי"), שהוא חוקר זירת עבירה ומשווה טביעות אצבע, אשר מצא זהות בין חלק מטביעות האצבע שנמצאו על הרכב, לטביעות האצבע של הנאשם, הסביר, כי "בדרך כלל, בתוך רכבים יש הרבה פחות ט"א, בגלל המשטחים. מפתחות כמעט אף פעם לא נשאר ט"א, כך גם בידית ההילוכים וזהו. בתוך הרכב, הסיכוי הרבה יותר נמוך למצוא ט"א. לא כל נגיעה משאירה ט"א".

31. טביעות אצבע, שהן ראיה נסיבתית, יכולות לשמש כראיה מפלילה, אם לא ניתן להן הסבר אפשרי. ראו: רע"פ 9452/09 ציון אביטל נ' מדינת ישראל (27.04.2010), שם נאמר: "הלכה היא, כי משקלה של ראיה נסיבתית, כגון טביעת אצבע, אינו נופל מכוחה של ראיה ישירה, ובלבד שניתן להסיק ממנה, על פי מבחני היגיון וניסיון החיים, מסקנה הגיונית אחת ויחידה לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם (ע"פ 524/77 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2), 682, 686 (1978); ע"פ 11541/05 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 21.8.2006))."

אבחן, אפוא, את טביעות האצבע שנמצאו זהות לנאשם ואת ההסברים שניתנו להן.

32. טביעת האצבע על דלת הנוסע, איננה מסבכת את הנאשם, שכן היא עולה בקנה אחד עם גרסתו לפיה נסע ברכב כטרמפיסט.

שונה הדבר לגבי טביעות האצבע שנמצאו על מכסה המנוע ועל הכנף הימנית האחורית של הרכב.

33. גרסת הנאשם לגבי הימצאות טביעות אצבע שלו על הרכב היא גרסה מתפתחת ובלתי עקבית. בהודעותיו הראשונות במשטרה אמר הנאשם שלא יכול להיות שיימצאו ברכב טביעות אצבע שלו או D.N.A, מאחר שהוא נגע רק בדלת הנהג, כאשר פתח אותה (ת/1 שו' 71 ו- ת/2 שו' 31).

כאשר, בחקירתו השלישית נאמר לו שנמצאו טביעות אצבע שלו על כל הרכב השיב: **"אין דבר כזה זה שקר"** (ת/3 שו' 39). כאשר, בהמשך ההודעה נאמר לו שנמצאו טביעות אצבע שלו על מכסה המנוע, על הכנף האחורית ועל דלת הנוסע אמר: **"לא אולי לגבי מכסה מנוע אולי נגעתי"** והוסיף: **"אני ירדתי מהרכב אני לא זוכר שאני נגעתי ברכב עברתי דרך מכסה מנוע של הרכב שנסעתי איתו טרמפ"** ובהמשך נשאל: **"אתה זוכר את זה שעברת ליד מכסה המנוע של הרכב שלקח אותך טרמפ ואת זה שנגעת או לא נגעת על המכסה מנוע לא זכור לך"** והשיב: **"אני לא זוכר אם נגעתי ברכב או לא אבל אני בטוח שאני עברתי דרך מכסה מנוע אך אני ירדתי מהרכב רק דרך מכסה המנוע"** (ת/3 שו' 44-48). בהודעה נוספת נשאל אפיה נגע כאשר ירד מהרכב והשיב: **"במכסה מנוע כי כשירדתי מהרכב אני חציתי מעבר חציה וכנראה היד שלי נגעה במכסה מנוע"** (ת/5 שו' 89). יש לציין עוד, כי גם בשחזור שנעשה לנאשם לא עולה כל סיטואציה בה נגע הנאשם במכסה המנוע.

והנה, בבית המשפט מצא הנאשם הסבר ברור לטביעות האצבע שנמצאו על מכסה המנוע וכך סיפר: **"ירדתי כאשר הרכב עומד ברמזור האדום. הרכב עמד ברמזור כמה מטרים לפני מעבר החציה, ואני ירדתי מהרכב. הוא רצה להמשיך קדימה, כמה סנטימטרים. אני עברתי מלפני חזית הרכב והוא נסע לכיוון שלי, קדימה. דפקתי עם היד על מכסה המנוע, כדי שיעצור, והוא עצר"**.

מדובר בגרסה כבושה, המנוגדת לגרסאות קודמות שנמסרו על ידי הנאשם ואינני נותנה בה אמון. לא ייתכן שאירוע בו נהג הרכב התקדם לכיוון הנאשם, כאשר הנאשם עבר לפני הרכב והנאשם נאלץ להכות על מכסה המנוע על מנת שיעצור, נשכח מהנאשם ולא עלה בזיכרוננו גם כאשר התבקש, שוב ושוב, בחקירותיו במשטרה, להסביר את הימצאות טביעות אצבעותיו על מכסה המנוע.

34. לגבי טביעת האצבע על הכנף לא היה בפי הנאשם הסבר כלשהו, גם לא הסבר מאוחר או דחוק.

בחקירתו במשטרה, כאשר הוא נשאל במפורש, כיצד יש טביעות אצבע שלו על הכנף האחורית, השיב שאין לו הסבר והוסיף ואמר: **"לא תפסתי את הרכב מאחור בכלל"** (ת/5 שו' 103-90).

והנה, בניגוד לדבריו החד-משמעיים, בחקירתו, לפיהם הוא כלל לא נגע ברכב מאחור, בבית המשפט השיב תשובות מבולבלות ואמר שהוא איננו זוכר אם נגע או לא נגע בחלק האחורי של הרכב.

בעובדה שעל מראת התשקיף נמצאו טביעות אצבע של אדם אחר, אין כדי לכרסם במשמעות הימצאות טביעות עמוד 13

אצבע ו-D.N.A של הנאשם, במקומות בהם נמצאו, שהרי אין טענה שהנאשם הוא היחיד שנהג ברכב סמוך ליום האירוע ובהחלט ייתכן שאנשים אחרים נהגו ברכב לפני שהנאשם נהג בו.

לפיכך, גם טביעות האצבע של הנאשם, שנמצאו על מכסה המנוע ועל הכנף האחורית, מהוות ראיה נסיבתית, אשר יש בה כדי לשלול את גרסתו בדבר היותו טרמפיסט בלבד וכדי לסבך אותו בעבירות המיוחסות לו.

זיהוי הנאשם על ידי אדרי

35. ראיה נוספת, מחזקת, המהווה ראיה ישירה ולא נסיבתית, היא זיהוי הנאשם על ידי אדרי, אשר זיהה את הנאשם "זיהוי ספונטני", בתחנת המשטרה. על פי מזכר שרשם (ת/20), ביום 24.9.15, כאשר יצא אדרי ממושרדו שבתחנה, בדרכו למתקן המים, הוא ראה את גטייה כשלידו יושב בחור צעיר ומיד זיהה אותו, בוודאות, כנהג שנהג ברכב הנמלט.

גם בביהמ"ש העיד אדרי שהוא זיהה את הנאשם בוודאות, כמי שנהג ברכב הנמלט. לדבריו, הוא ראה את נהג הרכב, בתחילת האירוע, כאשר הרכב נסע מול הניידת והגיע עם חזיתו למרחק של מטר וחצי-שניים, מול חזית הניידת. בדו"ח הפעולה שרשם אדרי, ביום 22.9.15, לאחר האירוע (ת/8), הוא תיאר את הנהג כבחור בן 30 לערך, רזה, כהה, שיער שחור קצר, מעט מקורזל וציין שהוא יכול לזהותו. תיאור זה דומה לתיאורו של הנאשם.

36. עדותו של אדרי אמינה בעיניי, אך אציין, כי משקלו של זיהוי כזה פגום וכי לו זו הייתה הראיה היחידה לגבי זיהויו של הנאשם כנהג הרכב הנמלט, לא הייתי מרשיעה אותו על פיה בלבד. זאת - מאחר שהזיהוי לא נעשה במסדר זיהוי כדון.

רבות נאמר באשר לחשיבות שבעריכת מסדרי זיהוי כדון. דווקא משום שאדרי ציין בדו"ח הפעולה שלו שהוא יכול לזהות את הנהג, היה על החוקרים להקפיד על הפרדה בין אדרי לבין החשוד שנתפס ולדאוג ולוודא, באופן אקטיבי, שאדרי לא ייתקל בנהג, במקרה, בפרוזדור התחנה.

עם זאת, בענייננו, נוכח כך שזיהויו של הנאשם מבוסס בראיות טובות אחרות הרי, למרות הפגם המהותי שבדרך הזיהוי, ניתן לומר כי יש בעדותו של אדרי, בעניין זיהויו את הנאשם, כדי לחזק את שאר הראיות.

37. בהתייחס לטענות ההגנה אומר, כי בעובדה שבבלי אמר שהוא איננו יכול לזהות את הנהג אין ולא כלום. ראשית, בבלי היה זה שנהג בניידת המשטרתית, כך שברי שתשומת לבו הייתה נתונה יותר לנהיגה ופחות למראה פניו של נהג הרכב הנמלט (גם אם אדרי היה זה ש"התעסק" במכשיר הקשר). שנית, לעיתים קרובות כאשר שני אנשים רואים אדם אחר, אחד מהם יכול לזהותו והאחר אינו יכול. מדובר בתופעה טבעית ושגרתית שאין אחריה ולא כלום.

הסגורים העלו אפשרות, שאדרי הביט בתעודת הזהות שבארנק וכך יזהה את הנאשם. מדובר באפשרות תיאורטית, בלבד, אשר אין לה כל בסיס בחומר הראיות שהובא בפניי.

38. כפי שכבר אמרתי לעיל, חלק מהראיות שהובאו, יש בהן, כשלעצמן, כדי להוכיח, כשלעצמן, מעל לכל ספק סביר, את העובדה שהנאשם נהג ברכב הנמלט. בוודאי, שמשקלן המצטבר של כל הראיות דלעיל, מוכיח מעל לכל ספק סביר, שהנאשם היה זה שנהג ברכב הנמלט, מתחילת האירוע ועד סופו.

אמנם, פרט לזיהויו של אדרי את הנאשם, שהוא ראיה ישירה אך, כפי שקבעתי - פגומה ואיננה מספקת, כראיה

בלבדית, שאר הראיות נגד הנאשם הן ראיות נסיבתיות, אולם האפשרות היחידה העולה מראיות אלה, היא שהנאשם אכן היה הנהג.

39. סקירה על ראיות נסיבתיות ניתן למצוא בע"פ 2460/15 תאבת ג'בארין נ' מדינת ישראל (4.5.2016), בפסקאות 49-51 לפסק הדין. נוכח כל האמור לעיל, לרבות בחינת גרסאותיו של הנאשם, ברי כי הראיות שהובאו בתיק זה עוברות את כל שלושת שלבי המבחן התת-שלבי, אשר פורטו שם.

באשר לספק הסביר, העשוי להתעורר מהראיות הנסיבתיות, הבהיר ביהמ"ש בעניין ג'בארין הנ"ל, כי:

"ספק סביר עשוי להתעורר מן הראיות הנסיבתיות, כאשר ניתן להסיק מהן מסקנה הגיונית וסבירה, המתיישבת, בנסיבות העניין, עם חפותו של הנאשם, מסקנה אשר ההסתברות לקיומה אינה קלושה, ויש לה אחיזה בחומר הראיות (ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.11.2015); ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565 (1993) ע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' קורמן, פ"ד נד(4) 653 (2000). לצד זאת נקבע, כי אף אם הנאשם אינו מספק הסבר המקיים ספק סביר בדבר אשמתו, יידרש בית המשפט לבחון, ביוזמתו, סבירותה של אפשרות אחרת התומכת בחפותו של הנאשם, גם אם היא אינה מתיישבת עם קו ההגנה שננקט על ידו, אך זאת כל עוד אפשרות זו עולה ממכלול הראיות (ע"פ 2661/13 יחייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.2.2014); ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221 (2002). ע"פ 5706/11 רון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.12.2014)). סופו של דבר, רק כאשר המסקנה המפלילה היא האפשרות ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, ניתן להרשיע נאשם על בסיס הראיות הנסיבתיות, גם אם אין בנמצא ראיות ישירות המלמדות על אשמתו של הנאשם (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף [פורסם בנבו] (21.1.2015); ע"פ 2406/09 אלבו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.9.2010); ע"פ 10479/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.6.2009)) (ההדגשות אינן במקור).

40. כאמור - בענייננו, המסקנה האפשרית היחידה, העולה מכלל הראיות שהובאו, היא מסקנה בדבר אשמתו של הנאשם. משקלן המצטבר של הראיות אינו מותיר ספק, אף לא קל שבקלים, בכך שהנאשם היה זה שנהג ברכב מתחילת האירוע ועד סופו.

האירועים המתוארים בכתב האישום, בדבר אופן נסיעתו של הנאשם, התנגשותו ברכב של אלבר, פציעתו של אלבר וכל שאר העובדות המפורטות בכתב האישום, הוכחו בעדויות השוטרים ובמסמכים שהוגשו ולא נסתרו. לא מצאתי סתירות מהותיות בדברי השוטרים. עדויותיהם היו אמינות וסבירות ועלו בקנה אחד עם חומר הראיות שהוגש.

אני קובעת, אפוא, כי כל העובדות המפורטות בכתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר.

הוכחת העבירות בהן הואשם הנאשם:

41. על אף הזיהוי הוודאי של הנאשם, כמי שנהג ברכב, לבדו, בחר הנאשם להכחיש כל קשר לרכב, למעט טענה לפיה הוא נסע ברכב כטרמפיסט, עוד טרם החל האירוע המפורט לעיל. מטבע הדברים, הנאשם גם לא סיפק כל הסבר לראיות שהביאה התביעה (ושלא נסתרו) בדבר אי כשירותו של הרכב, בדבר מספרי הרישוי שהורכבו עליו, שאינם תואמים את מספר השלדה, לכך שאין לרכב תעודת ביטוח (ת/41);

ת/42), לכך שהרכב לא עבר מבחן רישוי מאז 16.11.14 ולכן שברכב היה מורכב מנוע שנלקח מרכב שהורד מהכביש ויועד לפירוק (**ת/52**; **ת/61**; **ת/62**) ולא סיפק כל גרסה בדבר שאר העובדות שבכתב האישום או העבירות המיוחסות לו על פיו.

בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם שבעת האירועים שבכתב האישום הוא היה פסול מלנהוג ולכן עצם ההוכחה שהוא נהג, מוכיחה גם את העבירה של נהיגה בזמן פסילה.

בנסיבות אלה, אינני מוצאת מקום להתייחס, ספציפית, לכל עבירה ועבירה ואתייחס, ספציפית, רק לעבירות נגדן טענו הסנגורים בסיכומיהם.

העבירה של תקיפת שוטר והיזק במזיד לרכב -

42. הסנגורים טוענים, כי עבירות אלה לא הוכחו, שכן אלבר, אשר נחבל, היה זה "שיזם את הפגיעה ברכב החשוד, על מנת להביא לעצירתו" ולכן לא הוכחו היסודות העובדתיים והנפשיים שבעבירה. עוד מוסיפים הם וטוענים, כי לניידת של אלבר היה מגן, כך שלנהג הרכב לא היה יסוד נפשי ועובדתי לפגוע בשוטר או ברכב.

43. לא מצאתי כל ממש בטענות אלה.

בנוגע לרכיב העובדתי, אלבר העיד שהוא אמנם התכוון לחסום את הנתיב הנגדי, אך לא הספיק לעשות כן ונהג הרכב התנגש בו. מעבר לכך, גם אם היה אלבר מספיק לחסום את הכביש לא היה בכך כדי לשנות מאשמתו של הנאשם. נהג אשר רואה מחסום משטרתי מחויב לעצור ואם הוא איננו עושה כן וממשיך בנסיעה, כפי שנהג הנאשם, רואים אותו כמי שמתכוון לפגוע במחסום וכן בכל מי ובכל מה שנמצא בו. הימצאות מגן בניידת איננה מעלה ואיננה מורידה, לא מהיסוד העובדתי ולא מהיסוד הנפשי.

בנוסף, בעת ניסיונו לחסום את נתיב ההימלטות של הנאשם, כרז אלבר, מספר פעמים, לנאשם, שיעצור, אך הנאשם התעלם מהכריזה והמשיך בנסיעתו, עד שפגע בניידת של אלבר וגרם לה נזקים וכתוצאה מכך נפגע גם אלבר ברגלו. פציעת אלבר כתוצאה מההתנגשות בניידת נמצאת במתחם הציפייה של הנאשם, שנהג ברכב וברי, מהתנהגותו, של הנאשם, שהוא היה אדיש לכך. די בכל אלה, לשם גיבוש היסודות העובדתיים והנפשיים הדרושים לעבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו.

44. כאמור - מעבר לכך, אינני רואה צורך לפרט כל עבירה ועבירה שבכתב האישום ואסתפק בכך שאומר, שעובדת זיהויו של הנאשם כמי שנהג ברכב הנמלט, מבססת, בהעדר הסבר של הנאשם ובהינתן שהוכחה העובדה שלנאשם אין רישיון נהיגה, שהוא היה פסול מלנהוג אותה שעה ושלנהיגתו ברכב אין ביטוח, את כל העבירות בהן הואשם בכתב האישום, למעט עבירה אחת, שהיא העבירה של **זיוף סימני היכר של רכב** - עבירה לפי סעיף 413ט' לחוק העונשין (להלן: "**עבירת הזיוף**").

אמנם, הסנגורים לא העלו, בסיכומיהם, כל טענה בעניין זה, אולם על ביהמ"ש לבדוק, אף מיוזמתו, טענות הגנה חלופיות, גם אם לא הועלו.

ראו, בעניין זה: ע"פ 7477/08 איתן גץ נ' מדינת ישראל (14.11.11); ע"פ 6952/07 רפאילוב נ' מדינת ישראל (28.6.10). כמובן, שהאפשרות שהנאשם לא עבר את העבירה המיוחסת לו, צריכה להתיישב עם חומר הראיות שבתיק - ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (4.9.2006); ע"פ 5041/04 אמונה נ' מדינת

ישראל (11.10.2005) וע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (22.11.2011).

45. נחקרו שני הבעלים הרשומים של כלי הרכב, על פי שתי לוחיות הזיהוי שהיו מורכבות עליו והתברר ששניהם מכרו את כלי הרכב (שהיו במצב של פירוק), זמן רב לפני האירועים המתוארים בכתב האישום.

היאם ג'בארין, הרשומה כבעלים של הרכב, לפי אחת מלוחיות הזיהוי, נחקרה והודעתה הוגשה בהסכמה (ת/64). לדבריה, לפני יותר משנתיים היא מכרה את הרכב, שהיה במצב בלאי ולא במצב נסיעה, לאדם בשם חמזה ולא לנאשם. נחקר גם מר תאיר מחאג'נה, שהוא הבעלים של הרכב לפי לוחית הזיהוי השנייה (ת/65) ואף הוא טען שאת רכבו (מיצובישי סופר לנסר) הוא מכר לפני זמן רב, לפירוק בלבד. לא הוכח כיצד הגיע הרכב לידי של הנאשם, או מי זיף את סימניו. נהיגתו של הנאשם את הרכב היא ראייה נסיבתית לעבירה הנ"ל, אך אין בה די להרשעה, נוכח קיומן של אפשרויות אחרות, שלא נשללו.

סעיף 413ט' קובע: **"המזיף או מטשטש סימני זיהוי של רכב, או של חלק של רכב, או עושה מעשה המקשה על זיהוי, דינו - מאסר שבע שנים"**. עצם נהיגתו של הנאשם ברכב, אשר מצויים בו סימני זיף כמפורט לעיל, אינה מספיקה לשם קביעה, שהנאשם הוא זה שזיף את סימני ההיכר של הרכב, שהרי קיימת אפשרות (גם אם, כאמור, לא הועלתה על ידי הנאשם), שהנאשם קיבל את הרכב מאדם אחר, או אף גנב אותו, מבלי שידע שסימני הרכב זויפו.

46. ערה אני לכך, שהמאשימה ציינה, בסיכומיה, שהיא איננה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירה על סעיף 413ט' לחוק העונשין, אך היא מבקשת להרשיעו בעבירה על סעיף 413י', הקובע: **"המקבל בעצמו או על-ידי אחר רכב או חלק של רכב ביודעו שהרכב או החלק הושגו בעבירה לפי סימן זה, או הנוטל עליו, בעצמו, על-ידי אחר, או ביחד עם אחר, את השליטה ברכב או בחלק כאמור, דינו - מאסר שבע שנים"**.

לטעמי, גם בעבירה זו לא ניתן להרשיעו. המאשימה טוענת, שהנאשם נהג ברכב והיה מודע לכך שלוחיות הרישוי אינן תואמות זו לזו, לפחות בדרך של "עצימת עיניים", אך איננה מצביעה על ראיה המוכיחה זאת.

אמנם, לכאורה, לפחות סימן זיהוי אחד היה גלוי לעין, שהרי לוחיות הזיהוי של הרכב לא היו זהות - מספרה של לוחית הזיהוי האחורית היה שונה ממספר לוחית הזיהוי הקדמית. אולם, סעיף 413 דורש, לכל הפחות, מודעות לשוני בין מספרי לוחיות הזיהוי ולא ניתן לשלול אפשרות שהנאשם (ככל שלא לקח חלק בזיף), לא שם לב לשוני זה.

אינני סבורה, שעצם הנהיגה ברכב מוכיחה שהנהג היה ער לשוני במספרי לוחיות הזיהוי ואין כל בסיס ראייתי לטענה, לפיה הנאשם נמנע, במכוון, מלבדוק את לוחיות הרישוי, או לקביעה, שהוא נהג ב"עצימת עיניים".

לפיכך, **אני מזכה את הנאשם** מהעבירה של **זיף סימני היכר של רכב** - עבירה לפי סעיף 413ט' לחוק העונשין.

47. סופו של דבר, נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן:

סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה - עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

נהיגה בזמן פסילה - עבירה לפי סעיף 66 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) - התשכ"א-1961.

הפרעה לשוטרי בזמן מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

תקיפת שוטר - עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

היזק במזיד לרכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

נהיגה במהירות שאינה סבירה - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 + סעיף 62 לפקודת התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

נסיעה בכיוון ההפוך - עבירה לפי תקנה 35 לתקנות התעבורה + סעיף 62 לפקודת התעבורה.

רמזור אדום - עבירה לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 + סעיף 62 לפקודת התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה (שתי עבירות).

פניית פרסה - עבירה לפי סעיף 44(א) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

דרך מחולקת - עבירה לפי סעיף 36(ג) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

עקיפה בדרך בלתי פנויה - עבירה לפי סעיף 47(ד) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

סטייה מנתיב נסיעה - עבירה לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ו, 04 אוגוסט 2016, במעמד הצדדים